

Wyrok z dnia 9 lipca 2002 r.

III RN 130/01

Wymagania dotyczące szczególnej staranności w ochronie powierzzonego mienia określa się z uwzględnieniem rodzaju czynności wykonywanych przez funkcjonariusza policji (art. 5 ust. 2 dekretu z dnia 5 października 1955 r. o odpowiedzialności materialnej żołnierzy za szkody wyrządzone jednostce wojskowej, Dz.U. Nr 40, poz. 247 ze zm.).

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2002 r. sprawy ze skargi Stanisława B. na orzeczenie Komendanta Głównego Policji w przedmiocie odpowiedzialności za szkody wyrządzone w mieniu Policji, na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9 stycznia 2001 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawie ze skargi Stanisława B. na orzeczenie Komendanta Głównego Policji z dnia 28 marca 2000 r. wniósł rewizję nadzwyczajną od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 stycznia 2001 r. [...]. Zarzucił mu rażące naruszenie art. 5 ust. 2 dekretu z dnia 5 października 1955 r. o odpowiedzialności materialnej żołnierzy za szkody wyrządzone jednostce wojskowej (Dz.U. Nr 40, po. 247 ze zm.) oraz art. 7, art. 8, art. 77 § 1 i art. 80 KPA, a także art. 27 ust. 1 w związku z art. 22 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.). Wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Zdaniem Prezesa NSA Sąd rażąco błędnie przyjął, iż skarżący nie dołożył szczególnej staranności w

ochronie powierzonego mu mienia (radiotelefonu), utraconego w czasie pościgu za włamywaczem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest uzasadniona. Zgodnie z art. 5 ust. 2 nieobowiązującego już, ale mającego zastosowanie w sprawie dekretu z dnia 5 października 1955 r. o odpowiedzialności materialnej żołnierzy za szkody wyrządzone jednostce wojskowej (Dz.U. Nr 40, poz. 247 ze zm.) żołnierz, któremu mienie zostało powierzone, odpowiada za szkodę w tym mieniu, jeżeli nie udowodni, że wynikała ona wskutek okoliczności, którym nie mógł zapobiec mimo dołożenia szczególnej staranności, jakiej wymaga zajmowane przez niego stanowisko służbowe albo rodzaj wykonywanej czynności.

Niesporne jest, iż skarżący utracił powierzony mu radiotelefon stanowiący własność państwową. Jako do funkcjonariusza Policji przepis ten miał do niego zastosowanie. W sprawie ustalono, iż dnia 16 stycznia 1999 r., około godziny 6 rano skarżący uczestniczył - wraz z innym funkcjonariuszem prowadzącym psa tropiącego - w pościgu za włamywaczem. Pościg odbywał się w ciemnościach, w przeważającej mierze po terenie krzaczastym lub zalesionym. Zakończył się on niepowodzeniem, a po powrocie do miejsca włamania skarżący stwierdził brak radiotelefonu i nie odzyskał go mimo późniejszych poszukiwań na trasie pościgu. Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, iż z faktu, że skarżący nie był w stanie dokładnie podać, gdzie utracił radiotelefon wynika, że nie dołożył należytej staranności w pieczy nad nim. Pogląd ten nie może być zaakceptowany. Zadaniem skarżącego była ochrona zdrowia i życia funkcjonariusza prowadzącego pościg (oraz własnego) i schwytanie włamywacza, a nie sprawdzanie, czy ma nadal radiotelefon. Nie można mu czynić zarzutu, iż nie wiedział, kiedy został on utracony. Skarżący był zobowiązany na podstawie art. 5 ust. 2 powołanego dekretu do dołożenia szczególnej staranności w ochronie powierzonego mienia, ale zgodnie z tym przepisem miarę tej staranności określa między innymi rodzaj wykonywanej czynności. Czynności wykonywane przez skarżącego polegały na uczestnictwie w prowadzonej w trudnych warunkach akcji pościgowej. W tych warunkach wymagania dotyczące szczególnej staranności w ochronie powierzonego mienia są znacznie niższe niż w odniesieniu, na przykład, do magazyniera.

Z tych względów na podstawie art. 393¹³ KPC w związku z art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego... (Dz.U. Nr 43, poz. 189 ze zm.) orzeczono jak w sentencji.

=====